

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **UPC Česká republika, s.r.o.**, se sídlem Závishiova 5, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. ČTÚ-69 945/2012-620/III.vyř., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 78/2013, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 5 A 78/2013 rozhodnout nejpozději ve lhůtě do **28. 8. 2015**.
- II. Navrhovatelí **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 15. 5. 2015, Nejvyššímu správnímu soudu doručeným dne 26. 5. 2015, se navrhovatel domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí o žalobě ve výše označené věci Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“).

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti. Navrhovatel podal dne 27. 5. 2013 k městskému soudu žalobu, kterou brojil proti rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty ve výši 1.000.000 Kč. Přípisem ze dne 6. 6. 2013 zaslal soud žalovanému kopii žaloby k vyjádření, vyžádal správní spis, poučil ho o složení senátu, jež bude věc rozhodovat, a vyzval ho k vyjádření, zda požaduje nařízení jednání ve věci. Žalovaný zaslal soudu své vyjádření k žalobě i správní spis dne 3. 7. 2013. Městský soud přeposlal navrhovateli vyjádření žalovaného spolu s přípisem ze dne 3. 7. 2013 obsahujícím poučení o složení senátu a možnosti požadovat nařízení jednání ve věci. Dne 15. 5. 2015 podal navrhovatel k městskému soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Namítal, že od podání žaloby uplynuly již dva roky, soud je přesto nečinný.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že návrh není důvodný. V řízení k průtahům nedochází, uvedené věci předchází k vyřízení věci již dříve napadlé. Věc žalobce městskému soudu napadla v květnu roku 2013; v současné době

předchází dané věci ještě 227 věcí starších. V případě, že by ji soud začal přednostně vyřizovat, došlo by, dle jejího názoru, k diskriminaci ostatních žalobců, jejichž věci napadly soudu dříve. Předsedkyně připomněla, že se nejedná o věc s přednostním režimem vyřízení [§ 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]; návrh považuje za nedůvodný a navrhuje jeho zamítnutí.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu je důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Dle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích „[m]á-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení [...]“.

Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k vydání rozhodnutí, jímž se řízení před městským soudem končí.

Důvodnost návrhu na určení lhůty zdejší soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

Nejvyšší správní soud se zabýval jednotlivými kritérii, na jejichž základě se posuzuje důvodnost návrhu na určení lhůty.

Co se týče postupu samotného městského soudu, lze konstatovat, že městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům, které je nutno učinit, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Městský soud v přiměřené době informoval účastníky o složení senátu a vyzval je, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Městský soud bez zbytečné prodlevy též vyzval žalovaného k předložení správního spisu a k vyjádření k žalobě. Poté, co městský soud obdržel spisový materiál od žalovaného a jeho vyjádření k žalobě, toto vyjádření v krátké době zaslal navrhovatelí. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že městský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí.

Je nutno rovněž posoudit, zda se městský nedopustil průtahů tím, že by po nepřiměřenou dobu nevydal rozhodnutí, jímž se řízení končí. Takové posouzení považuje Nejvyšší správní soud za vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

U dalších kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejde

o exaktně měřitelná kritéria. Lze tak uvést, že nejde o věc ani velmi složitou (s ohledem na běžný rozsah žalobních námitek a nikoli rozsáhlý spisový materiál), ani o věc zcela jednoduchou (věc vyžaduje důkladné zhodnocení komplexní problematiky). K významu věci pro navrhovatele se navrhovatel ve svém návrhu blíže nevymezil. Zdejší soud pak konstatuje, že jde, objektivně nazíráno, o věc trestání a finančního postihu navrhovatele.

Vzhledem k tomu, že konkrétní porovnání významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci mezi jednotlivými případy je prakticky nemožné a nelze na základě těchto kritérií jednotlivé věci seřadit, poměřuje Nejvyšší správní soud tato kritéria přímo s délkou řízení před krajskými soudy či městským soudem.

Při takovém posouzení, v němž byla zohledněna i ostatní kritéria dle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je třeba městskému soudu určit lhůtu k vydání rozhodnutí, kterým se končí řízení vedené u něj pod sp. zn. 5 A 78/2013. Je nutno konstatovat, že městský soud za dobu již dvou let ve věci nerozhodl (žalobu městský soud obdržel dne 27. 5. 2013). U takové doby již začínají vyvstávat pochybnosti o porušení práva na spravedlivý proces. Z vyjádření předsedkyně senátu městského soudu navíc vyplynulo, že v současnosti rozhodující páté soudní oddělení eviduje ještě 657 nerozhodnutých věcí, přičemž 227 věcí napadlo dříve, než věc nyní posuzovaná, a navrhovatelovu věc hodlá vyřídit podle pořadí, v jakém žaloby přišly. To by znamenalo, že by navrhovatelova věc mohla být rozhodnuta také až v dalších letech, či počátkem roku 2016 (v lepším případě), což nelze připustit.

Nejvyšší správní soud si je plně vědom toho, že dle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém k němu došly. Navrhovatelova věc přitom není přednostní věcí ve smyslu § 56 odst. 3 s. ř. s. V případech, kdy řízení netrvá nepřiměřenou dobu, akcentuje zdejší soud nutnost respektovat pravidlo dle § 56 odst. 1 s. ř. s., nejde-li o případy uvedené v § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s., a to již z tohoto důvodu, že např. samotné hledisko složitosti věci nemůže být rozhodujícím pro dřívější či pozdější projednání případu. Zároveň ale v případech, kdy je přiměřená délka řízení překročena, byť by byl důvodem stav objektivní přetíženosti soudu, Nejvyšší správní soud již nemůže přihlížet k pravidlu o rozhodování věcí podle pořadí, v jakém soudu došly, resp. k tomu, že městský soud má i starší věci, než je posuzovaný případ, které taktéž musí skončit. Opačným přístupem by totiž *de facto* odmítl poskytnout ochranu navrhovatelovým právům s nepřipustným odůvodněním, že jsou stejná práva někoho jiného porušena ještě závažněji.

V tomto směru se zdejší soud řídí názorem vyjádřeným Ústavním soudem, že „*je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 55/94, publikovaný jako N 42/2 SbNU 35, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>).

Stejně jako Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 151) si přitom Nejvyšší správní soud plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těm účastníkům řízení před městským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelova, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen odstranit případnou přetíženost soudu. Nejvyšší správní soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení u krajských soudů či městského soudu. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před městským soudem, která se v dané

souvislosti nabízí, lze s odkazem na výše zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007 (viz bod 25. nálezu) zmínit, že: „*takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásah do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásahu do základních práv a svobod.*“ Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

S ohledem na výše uvedená kritéria posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zdejší soud shledal, že návrh je důvodný. Z tohoto důvodu určil městskému soudu lhůtu do 28. 8. 2015 pro vydání rozhodnutí, kterým se končí řízení před městským soudem vedené pod sp. zn. 5 A 78/2013. Tuto lhůtu lze považovat za přiměřenou vzhledem k okolnosti, že městský soud již učinil všechny potřebné úkony předcházející vydání rozhodnutí a též vzhledem k tomu, že soud musí rozhodovat v přednostním režimu věci, jejichž projednání a rozhodnutí podléhají § 56 s. ř. s.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, takže ve smyslu poslední věty § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu nevyplývá a navrhovatel ani žádné náklady, které by mu v tomto řízení vznikly, neuplatnil, soud rozhodl tak, že se navrhovateli náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu